

'In partibus infidelium'

"Els pobres humans normals, els que voldrien viure en pau amb els seus pecats normals i gastant preservatiu quan toca, no tenen dret al consol ni a l'esperança. 'Més enllà de l'esperança', diu el papa. Què hi ha més enllà, l'exili a les parts dels infidels?"

Una de les funcions permanents de les fronteres —ara que existeix una unió europea, i que s'afirmen tantes mentides vàcues sobre el tema— és que a la gent només li interessa el que passa dins de les pròpies. Si fórem ja "europeus" i passablement internacionals, per exemple, la premsa d'ací aniria plena de les tribulacions del pobre bisbe d'Evreux. Imaginem que fóra de Girona, posem per cas (o de Conca!), i el monsenyor corresponent el tindríem aquestes setmanes cada dia a la tele i als diaris ocupant una part de l'espai que ara omplen només els criminals oficials del moment. Seria divertit, per variar, contemplar ací una crisi de l'església apostòlica romana tan exemplar com la que els nostres veïns d'enllà del Pirineu segueixen amb entusiasme. No hauria dit mai que, a França, quedaven tants catòlics actius. Ni el bisbe d'Evreux mateix no s'ho pensava: fa deu o dotze anys, quan el van fer bisbe, en la missa de presentació a la diòcesi li sobrava mitja catedral. Ara, en la missa de comiat, han hagut de posar pantalles a la plaça perquè no hi cabien els fidels.

Monsenyor Jacques Gaillot s'ha acomiadat perquè les oficines vaticanes li han retirat l'ofici pastoral. Val a dir, l'han deixat sense diòcesi per l'acreditat procediment de nomenar-lo bisbe titular d'una diòcesi inexistent. Normalment, aquestes diòcesis solen parar per Capadòcia, Mesopotàmia, Núbia inferior o Mauritània, és a dir aquells llocs i regions on en altre temps el personal era cristià i tenia bisbes, però que ja fa segles que només tenen mesquites, amb els corresponents aiatol·lahs o variants locals. Són diòcesis *in partibus infidelium*, en terres infidels, on el bisbe nomenat no hi anirà mai, evidentment, però se'n conserva el títol. Una cosa com el que passarà en les velles diòcesis d'Europa, si les oficines vaticanes, i el seu cap suprem, s'entesten molt de temps a liquidar bisbes com Jacques Gaillot. Em fa molta pena, per raons sobretot d'estètica i de tradició cultural, que les catedrals d'Europa s'hagen quedat tan tristament buides, espai per turistes on els fidels es tanquen —quan n'hi ha— en un petit corrallet reservat. El bisbe d'Evreux omplia catedrals físiques i informatives, feia declaracions a revistes eròtiques i d'homosexuals, parlava en la televisió, escampava la paraula en aquestes parts d'infidels d'Europa occidental on ja ni tan sols un concili excepcional i propi, com el de l'església de Catalunya, és notícia de gran presència pública.

A Europa occidental, terra de fidels, ja se sap que un refredat d'un jutge polític, una estafa qualsevol, un penalti en un partit, etc., són infinitament més importants que un concili. La notícia religiosa és exclusiva del papa: vull dir que en aquests pobles "cristians" només és notícia que Sa Santedat es trenque un dit, prohibesca alguna cosa (bé, això ja no és notícia: no li queda res per prohibir), o faci algun dels seus gloriosos viatges. L'església, més que mai en la seua història, és la persona del papa, i punt. Ni petits o grans concilis, ni bisbes que gosen parlar.

Sobretot, que gosen parlar d'allò que el papa no vol que siga anomenat. El bisbe d'Evreux parlava —massa, pel gust del Vaticà— dels pobres i de la pau, contra el racisme i contra la marginació. I a pesar de parlar massa d'aquests temes tan pontificis, no l'haurien desposseït per això. Aquesta moral és predicable, perquè és social. A condició de no exagerar el punt, com fa monsenyor Casaldàliga. El problema és que el bisbe Gaillot parlava també de preservatius. I això, en efecte, ja no es pot consentir. El bon bisbe creia en l'amor que proclama l'evangeli, i afirmava heroicament aquelles coses que els altres, sense ser bisbes ni evangèlics, pensem amb més o menys naturalitat: sobre els homosexuals, la sida, el control de la natalitat, i altres temes de la vida real de les persones. No li ha estat perdonat. L'han desterrat *in partibus infidelium*, i ara és bisbe irreal i absent d'uns fidels inexistents. Curiosa cosa: el bisbe Gaillot ocupa, finalment, un lloc molt semblant al de la major part dels seus col·legues europeus, a les diòcesis dels quals en queden ben pocs, de fidels, i en quedaran cada dia menys, si suprimeixen bisbes com aquest.

Tot per la moral. No per la fe, ni pel dogma ni per cap altre escàndol: simplement per la moral del sexe, que és a fi de tots els comptes l'única cosa que no deixa dormir el papa i els cardenals de la cúria. Roma ha elevat el discurs de la moral —del sisè manament, no dels altres— al nivell de dogma de fe, i l'odi al preservatiu sembla veritat evangèlica i revelada. En aquest punt, la dissidència es paga: es perd la càtedra, la diòcesi o la mitra. Els pobres humans normals, els que voldrien viure en pau amb els seus pecats normals i gastant preservatiu quan toca, no tenen dret al consol ni a l'esperança. "Més enllà de l'esperança", diu el papa. Què hi ha més enllà, l'exili a les parts dels infidels?

Joan F. Mira